ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ μαρτύρια τῆς Δώρας τοῦ ποιητοῦ Βασιλειάδη. Πῶς τοῦ τὴν κακομεταχειρίστηκε ἑ Κερομηλᾶς. Καὶ πῶς τήν...ἀπόκαμε ὁ Μπάμπης Ἄννινος. Ἕνας ἰδανικὸς μάγειρος. Οἱ ὕμνοι τοῦ κ. Παπαντωνίου καὶ ἡ πεζοτάτη ἐπιθυμία τοῦ Κονδυλάκη. Ὁ Γερμανὸς ἀρχιτέκτων Ὄφμαν περὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πόλις ποὺ δὲν εἶνε..πόλις! Ὁ κ. Ἰωσὴφ καὶ τὰ θεατρικά του ἔργα. Ἕνα ὑπέροχο καλαμπεῦρι τοῦ Κονδυλάκη. Τὸ δεφτέρι τοῦ πάλαι ποτὲ Θεσσαλοῦ ἐμπόρου. Ὁ κ. Λεβίδης καλαμπουριζων.

ΙΑ φορά, ὁ μακαρίτης Πατρινὸς ποιητὴς Βασιλειάδης, ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀττικῶν Νυκτῶν», εἶχε γράψει ἕνα ποίημα σὲ κάποια Δώρα, πολὺ ρωμαντικό, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης :

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω : Δώρα,
εἰς μάχην φεύγω, μὴ μὲ λησμόνει....

Τὶς παραμονὲς λοιπὸν τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ μακαρίτης Κερομηλᾶς τοῦ ζήτησε τὴν συνεργασία του γιὰ τὸ πανηγυρικὸ φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος», ποὺ θὰ ἔβγαζε τὸ Νέον Ἔτος.

Ὁ Βασιλειάδης ὅμως ἠρνήθη.

—Δὲν κάνουνε ποτὲ γιὰ μπουαμὰ ποιήματα ! ἀπάντησε.

Τότε ὁ Κερομηλᾶς τοῦ διέστρεψε τὸ ποίημα τῆς Δώρας καὶ τὸ δημοσίευσε στὴν «Ἐφημερίδα», μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βασιλειάδη.

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω : Δῶρα
....δὲν θὰ σοῦ κάμω. Ὁ μπακαρᾶς
μὲ ἐξετίναξε καὶ τώρα
γιὰ μπουναμάδες !... Ποῦ ὁ παρᾶς ;

Ὁ Βασιλειάδης ἔγινε ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ ὁ μακαρίτης ὁ Μπάμπης Ἄννινος διόρθωσε τὰ πράγματα εἰς βάρος καὶ αὐτὸς τῆς κακομοίρας Δώρας :

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω : Δώρα,
καθὼς...κατάντησες, ἄει...στὸ διάολο τώρα !

* * *

Ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου, στὰ 1912, ἀναχάλιψε τὸν μεγαλείτερο μάγειρο τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτελέσεως φαγητῶν. Ὁ μάγειρος αὐτός, Πέρρος ὀνόματι, εἰργάζετο σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, τὸν «Μάϊον» τοῦ Δερνίκου.

Τόσο εἶχε ἐνθουσιασθῆ μὲ τὸν Πέρρο ὁ κ. Παπαντωνίου, ὥστε μιὰ μέρα ἔλεγε στὸν μακαρίτη Κονδυλάκη :

—Μιὰ ἀγγινάρα τοῦ Πέρρου, ἕνα παλάφι τοῦ Πέρρου, ἕνα γλύκισμα τοῦ Πέρρου, εἶνε...ποιήματα ! Τὰ τρῶς καὶ νομίζεις ὅτι ἀκοῦς τοὺς πλέον παρθένους καὶ πηγαίους λαρυγγισμοὺς μιᾶς πέρδικας !...

—Ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κονδυλάκης, θὰ σοῦ χάριζα τὸν Πέρρο καὶ τὰ ποιήματά του, καὶ τὶς ἀγγινάρες του, καὶ θὰ προτιμοῦσα τὴν πέρδικα, χωρὶς λαρυγγισμούς, ἀλλὰ μὲ...σάλτσα στὸ φοῦρνο !

* * *

Ὅταν ὁ κ. Σπῦρος Μερκούρης ἦταν Δήμαρχος Ἀθηνῶν, πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, μετεκάλεσε στὴν Ἀθήνα τὸν μεγάλο τότε Γερμανὸ ἀρχιτέκτονα καὶ ἀρχιμηχανικὸ τοῦ Δήμου Βερολίνου, Ὄφμαν, καὶ τὸν γύρισε σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τοῦ πῆ πῶς θὰ γίνῃ ἀξιόλογος πόλις ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Ὁ Ὄφμαν, ἀφοῦ γύρισε ὅλη τὴν πόλι, εἶπε τὰ ἑξῆς λίγα καὶ σταράτα λόγια στὸν κ. Μερκούρη :

—Ἡ Ἀθήνα κτίζεται καὶ ρυμοτομεῖται μὲ τὸν πῆχυν τοῦ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος. (Μὲ τὸ ρουσφέτι δηλαδή). Οἱ δρόμοι ἐστράβωσαν κι' ἐστενεψαν, γιὰ νὰ κερδίσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι χῶρο. Ἐκεῖνέται ἡ πόλις ἀριστερὰ ἢ δεξιά, γιατὶ τὸ σχέδιο τὸ γραβοῦν οἱ πολιτικοὶ ὅπου οἱ φίλοι τους θέλουν. Κι' ἔτσι, ἡ πόλις ποὺ θὰ ἦτο μιὰ ὡμορφιά, εἶνε μιὰ πόλις, ποὺ δὲν εἶνε.....πόλις !...

Στὸν Ὄφμαν τὰ μόνα ποὺ τοῦ κάμανε ἐντύπωσι στὴν Ἀθήνα, ἦσαν τὸ Ζάππειο, τὸ Στάδιο (μοναδικό, εἶπε, στὸν κόσμο), οἱ ἐπιτάφιοι καὶ ὁ....οὐρανός !...

* * *

Πρὸ ἐτῶν ὁ κ. Ἰωσήφ, καθὼς πρέπει κύριος κατὰ τὰ ἄλλα, εἶχε τὴν ἀδυναμία — καὶ ποιός δὲν τὴν ἔχει ; — νὰ γράφῃ θεατρικὰ ἔργα καὶ νὰ τὰ δίνῃ νὰ τὰ παίζουν διάφοροι θίασοι, μὲ τὸ ἀζημίωτό τους, φυσικά. Τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ κ. Ἰωσὴφ δὲν ἦσαν καὶ τόσον ἄξια λόγου, ἂν καὶ σήμερα παίζονται καὶ στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἀκόμα τρισχειρότερα... Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ κ. Ἰωσὴφ — κύριος μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως — δὲν ἐφημίζετο ἐπὶ ὡραιότητι.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, πῆγε κ' ὁ Κονδυλάκης στὸ θέατρο, γιὰ νὰ ἰδῆ ἕνα ἔργο τοῦ κ. Ἰωσήφ.

—Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ ἔργο ; τὸν ρώτησε ὁ Παῦλος ὁ Καλατσᾶκης τοῦ «Ἐμπρός», ὅταν γύρισε στὸ γραφεῖο ὁ μακαρίτης χρονογράφος.

Κι' ὁ Κονδυλάκης ἀπάντησε :

—Πῶς νὰ μοῦ φανῇ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψεν ὁ....ἀσχήμων Ἰωσήφ, ὁ ἀπο...Ἀμαθείας !...

* * *

Ἕνας Θεσσαλὸς ἔμπορος ὡς ἑξῆς κρατοῦσε τὰ δεφτέρια του, γιὰ κείνους ποὺ ψώνιζαν βρεσὲ ἀπὸ τὸ μαγαζί του :

«Ὁ Τοῦρκος μπαρμπέρης, ὁ κοντὸς μὲ τ' ἄσπρα γένεια, τρεῖς πετσέτες, πρὸς 30 λεπτὰ τὴ μία. Ὁ Γύφτος μὲ τὸ κίτρινο μαντῆλι, μιὰ πῆχυ μπουχασέ», κλπ. κλπ.

Σήμερα πλέον τὰ δεφτέρια καταργήθηκαν καὶ βρεσὲ δὲν ἔχει, ἀλλοίμονο !...

* * *

Στὰ 1908 ἔγιναν μεγάλοι σεισμοὶ στὴν Ἰταλία, οἱ ὁποῖοι ἐπροξένησαν μεγάλες καταστροφές.

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῆς Ρώμης ἔδωκε τότε τὴν ἑξῆς ἐξήγησι τῶν φυσερῶν ἐκείνων σεισμῶν :

«Πρόκειται περὶ συστολῆς τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς».

Ἕνα ἀπόγευμα λοιπὸν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, μερικοὶ δημοσιογράφοι πῆγαν στὸν τότε ὑπουργὸ κ. Ν. Λεβίδην καὶ τοῦ ζητοῦσαν σχετικὲς μὲ τοὺς σεισμοὺς πληροφορίες. Ἕνας δὲ ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἀνέφερε καὶ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ρώμης.

—Φανταστῆτε, κύριε ὑπουργέ, τοῦ εἶπε συγχρόνως, τί θὰ συμβῆ, ἂν γίνει κ' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα καμμιὰ συστολὴ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, καθὼς εἶνε καὶ ἑτοιμόρροπο τὸ ὑπουργεῖο σας !...

Κι' ὁ κ. Λεβίδης τοῦ ἀπάντησε :

—Μὴ φοβάστε... Ἡ Ἀθήνα δὲν θὰ πάθῃ ποτὲ ἀπὸ σεισμούς.

—Γιατί ;

—Γιατὶ στὴν Ἀθήνα, φίλοι μου, κανεὶς δὲν ἔχει...«σ υ σ τ ο λ ή» !...

* * *

Ἀπὸ τὶς ρεκλάμες μιᾶς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τῷ 1911, πάνσυμα τὸ κατωτέρω ἔμμετρο «μενού» ἑνὸς Ἀθηναϊκοῦ ξενοδοχείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῆς «Ἀφθονίας» τοῦ κ. Τριφύλλη :

Ἀμνοί, γάλοι, χοιρίδια,
ἐκτάκτως ἐψημμένα,
κρέατα μόσχων σιτευτῶν,
ροσμπίφ, μαγειρευμένα.
Ἰχθεῖς ψητοί, τηγανιτοί,
πλακὶ καὶ ἐβρασμένοι,
μετὰ ζωμῶν τε καὶ σαλτσῶν,
μ' ὠὰ συγκερασμένοι,
σοῦπα καὶ μακαρόνια
ἐν πλήρει ποικιλίᾳ,
ἅπαντα δ' ἐν ποιότητι
ἀφθόνῳ καὶ τελείᾳ,
πολύτιμην ἀποτελοῦν
σημαντικὴν ὁμάδα,
τιμῶσαν τὴν πρωτεύουσαν
καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα !...

* * *

Στὸν κ. Πῶπ ἔδειξαν μιὰ μέρα κάποιον, ὁ ὁποῖος εἶχε χηρεύσει τρεῖς φορές.

—Βρὲ τὸν ἀθεόφοβο ! ἐφώναξεν ὁ κ. Πῶπ. Αὐτὸς δὲν εἶνε πλέον ἄνθρωπος, εἶνε.....ἑ κ α τ ό γ χ η ρ ο ς !...

Ὁ Στάθης ὁ Ζουλούμης, λοιπόν, γιὰ ἐμπραγμάτωσι, κατοχύρωσι καὶ διαβεβαίωσι τῆς ἥσυχής του πειὰ ζωῆς, εἶχε ἀγοράσει καὶ μιὰ γαλακτοφόρο γίδα. Τὴν περιποιεῖτο δὲ τόσο, ὅσες περιποιήσεις δὲν εἶδε ποτὲ ἀπὸ οἰκονομολόγους καὶ ποιητάς, οὔτε ἡ μυθικὴ Ἀμάλθεια.

Εἶχε γίνει πειὰ τετράπαχη, τόσο πολὺ παχειά, ὥστε ὁ Γιάννης Πασσαπόρτης, τοῦ Ταχυδρομείου Δράμας, ὁ ὁποῖος στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ ἡ γυναῖκες ξυρίζουν καὶ τὰ φρύδια τους ἀκόμα, διετήρησε διὸ εὐκλεεῖς Ρουμελιώτικες παραδόσεις, μουστάκια μεγάλα καὶ καλοστριμένα καὶ ἀδυναμία γιὰ τὶς προβατίνες τὶς τροφαντὲς καὶ τὶς γίδες τὶς καλοθρεμμένες, ὁ Γιάννης ὁ Πασσαπόρτης, λέω, ἔγλυψε διαρκῶς τὰ χείλη του, βλέποντάς την, ἐνῶ ὁ Μῆτσος ὁ Φωστήρας ἤθελε μονάχα νὰ τὴν ἀρμέξῃ !... Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Φωστήρας εἶχε φάει τόσο, ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, τὴ στενή, κι' ἀπὸ τὴν στριφογυριστὴ καὶ δύσκολή του σκάλα !...

.....

Πῶς ἄνοιξε ἡ πόρτα αὐτὴ καὶ τὸν ἔβγαλαν νεκρό, τὸν ἀλησμόνητο φίλο, καὶ πῶς διάβηκε τὸ κατῶφλι τῆς ἄλλης πόρτας, τῆς πόρτας τῆς ζωῆς, ὁ ἀνοιχτόκαρδος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἕνα ὡραῖο τῆς Δράμας δειλινό, αὐτοκτονήσας ;... Εἶνε ἀνεξήγητο καὶ βαθὺ μυστήριο....

Τὸν ζητάω τώρα παντοῦ καὶ δὲν τὸν βρίσκω !...

Νὰ εἶνε πεθαμένος ἄραγε ἢ μήπως κάθεται κλεισμένος στὸ σπίτι του ;

Ἀλλ' ἂς μὴ τὸν ἀναζητοῦμε πειά, γιατί ἔτσι θὰ σκοτώσουμε καὶ τὸ φάντασμά του, ποὺ ζῇ, κινεῖται καὶ μιλεῖ, ὁλοζώντανο ἀκόμη, στὴ φαντασία μας !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἄλλες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Δράμα.